

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3705/2019
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног спора тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Јовановић Биљана адвокат из ..., против туженог „ББ.“ Ogranak ББ. Serbia, ..., Огранак страног правног лица ББ из ..., кога заступа пуномоћник Зоран Здравковић адвокат из ..., ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2722/2018 од 24.05.2019. године, у седници већа одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2722/2018 од 24.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2722/2018 од 24.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног Суда у Нишу П1 бр. 1777/15 од 11.05.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име разлике од исплаћене до припадајуће зараде која тужиоцу припада по уговорима о раду, нормативним актима туженог и Закону о раду, за период од 02.04.2012. године до 02.07.2013. године исплати износ од 15.895,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од 6.-ог у месецу за претходни месец па до коначне исплате, као и да му на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са посла за период од 02.04.2012. године до 02.07.2013. године исплати износ од 11.718,00 динара за законском затезном каматом почев од 6.-ог у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да на утврђене износе разлике у заради из става првог изреке у име и за рачун тужиоца изврши уплату свих врста пореза и доприноса према одговарајућим институцијама и фондовима ПИО и здравственог осигурања по стопи која важи у моменту обрачуна и

уплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 163.340,00 динара са законском затезном каматом на износ од 160.500,00 динара почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име неисплаћене зараде за прековремени рад за период од 02.04.2012. до 02.07.2013. године исплати износ од 194.023,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 бр. 2722/2018 од 24.05.2019. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног Суда у Нишу П1 бр. 1777/15 од 11.05.2018. године у ставу четвртм изреке. Преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова поступка укупан износ од 67.840,00 динара са законском затезном каматом на износ од 65.000,00 динара почев од дана извршности па до исплате. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетној дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права. У нижестепеним пресудама изражен је став, да је тужилац свој захтев за исплату увећене зараде за прековремени рад темељио на свом исказу, исказу сведока саслушаних у поступку, док је тужени доставио евиденцију присуства на раду (карнете који представљају званичну евиденцију присуства на раду потписану од стране овлашћеног лица, обрачунске листе које садрже податке индентичне у наведеним карнетима) која приказује остварене часове прековременог рада у мањем обиму од оног за који тужилац тврди да постоје, који правни став је у складу са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева тако да нема потребе за изузетно дозвољеном ревизијом тужиоца по члану 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку (ЗПП) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате потраживања из радног односа поднета је суду 11.12.2014. године.

У овом спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност ревизијом побијаног дела правноснажне пресуде од 194.023,00 динара не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, услед чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић